

Respect pentru... Nu aştepta prea mult! am zis eu vesel. Inima sfioasă nu cucereşte femeia frumoasă!

— Da, probabil că e vorba de o „inimă sfioasă“. Dar chiar nu îndrăznesc să vorbesc deocamdată.

— Însă între timp, am insistat, îţi asumi un risc la care probabil nu te-ai gândit. Vreun alt bărbat...

— Nu, a spus Arthur apăsător. Ea e sinceră; de asta sunt sigur. Şi totuşi, dacă ar iubi alt bărbat mai mult ca pe mine, atunci aşa să fie! Nu-i voi sta în calea fericirii. Secretul ar muri odată cu mine. Dar ea este prima – şi singura mea iubire!

— Da, e un *sentiment* nespus de frumos, am zis, dar nu e *practic*. Nu-i stilul tău.

*Căci ori se teme de-a sa soartă,
Ori e un laş prea mare
Acel lipsit de îndrăzneala
Să rişte tot ce are.¹*

— Nu îndrăznesc să întreb dacă mai există un altul! a zis el pătimaş. Aş fi distrus dac-aş afla!

— Şi e mai bine să nu întreb? Nu trebuie să te consumi în jurul unui „dacă“!

— Îţi spun, nu îndrăznesc!

— Pot să mă interesez *eu* pentru tine? am întrebat cu libertatea unui vechi prieten.

— Nu, nu! a răspuns cu o privire panicată. Te implor să nu spui nimic. Trebuie aşteptat.

— Cum vrei, am spus şi am considerat că deocamdată aş face mai bine să mă opresc. „Dar în seara asta“, m-am gândit, „o să

1. Din poemul „My Dear and Only Love“ („Scumpa şi singura mea iubire“) de James Graham, marchiz de Montrose (1612-1650) (trad. V.D.N.).

Respon... trec pe la Conte. Și poate o să-mi *dau seama* cum stă treaba fără să spun o vorbă!“.

Era o după-amiază caniculară – mult prea cald pentru o plimbare sau orice altceva –, altfel nu cred că s-ar fi întâmplat.

În primul rând, aș vrea să știi – dragă Copile care citești această carte! – de ce trebuie mereu ca Elfii să ne învețe *pe noi* să ne facem datoria și ne țin predici când greșim, iar noi să nu-i învățăm nimic niciodată? Nu se poate spune că Elfii nu-s niciodată lacomi sau egoiști sau supărați sau necinstiți, fiindcă ar fi o prostie, desigur. Ei, și-atunci, nu crezi că le-ar prinde bine și lor câte-o mică predică și-o pedeapsă din când în când?

Chiar nu văd de ce n-ar trebui încercat și sunt aproape sigur că, dacă ai putea prinde un Elf, l-ai pune la colț și nu i-ai da decât pâine și apă vreme de-o zi, două, ai observa că ar deveni mai bun din fire – în tot cazul, ar lăsa-o mai moale cu îngâmfarea.

Următoarea întrebare este care-i momentul cel mai potrivit pentru a vedea Elfi? Consider că pot să-ți spun totul despre asta.

Prima regulă este că trebuie să fie o zi *foarte* călduroasă – asta se poate considera deja stabilit; iar tu trebuie să fii un *pic* somnoros – dar nu într-atât încât să nu-ți poți ține ochii – și mintea – deschise. Așa, și trebuie să te simți un pic... cum s-ar zice, „de basm“ – sau „bântuit“, și ăsta mi se pare un cuvânt mai drăguț; dacă nu știi ce înseamnă, mă tem că nu-ți prea pot explica; trebuie să aștepți până întâlnești un Elf, și-atunci o să înțelegi.

Iar ultima regulă este că nu trebuie să cânte greierii. Nu pot să stau acum să-ți explic; deocamdată trebuie să mă crezi pe cuvânt.

Așadar, dacă se petrec toate astea concomitent, ai o șansă bunicică să vezi un Elf – sau cel puțin o șansă mult mai mare decât dacă nu se petrec.

Primul lucru pe care l-am remarcat când înaintam alene printr-un luminiș din pădure a fost un Cărbuș mare care se

Respectiv, zăbătea întors pe spate; m-am lăsat într-un genunchi ca să ajut biata ființă să se repună pe picioare. În unele situații, știți, nu poți fi absolut sigur ce și-ar dori o insectă; de exemplu, dac-aș fi un fluture de noapte, n-aș putea fi chiar sigur dacă aș prefera să fiu ținut departe de-o lumânare sau aș vrea să mi se permită să zbor drept în flacăra ei și să mă ard – sau, tot așa, presupunând că aș fi un păianjen, nu sunt sigur dac-aș fi *tocmai* încântat să mi se rupă pânza și să mi se elibereze musculițele – dar sunt foarte sigur că dacă aș fi un cărăbuș și m-aș fi răsturnat pe spate, aș fi mereu foarte bucuros dacă m-ar ajuta cineva să mă repun pe picioare.

Deci, așa cum spuneam, mă lăsasem într-un genunchi și tocmai întindeam un bețișor ca să răsucesc Cărăbușul, când am văzut ceva care m-a făcut să mă trag iute înapoi și să-mi țin răsufierea, de teamă că orice sunet pe care l-aș fi scos ar fi speriat și alungat mica ființă.

Nu că ea ar fi arătat de parcă ar fi fost ușor de speriat: părea atât de bună și blândă, încât sunt sigur că nu s-ar fi gândit o clipă că cineva i-ar putea dori răul. Nu era mai înaltă de zece centimetri și era îmbrăcată în verde, astfel că abia o puteai zări între firele lungi de iarbă; și era atât de delicată și grațioasă, încât părea să aparțină aceluia loc, aproape ca și cum ar fi fost una dintre flori. În plus, vă pot spune că nu avea aripi (eu nu cred în Elfii cu aripi), avea un păr lung și castaniu, foarte bogat, și ochi căprui mari și pătrunzători – și cu asta am făcut tot posibilul pentru a vă crea o idee despre ea.

Sylvie (i-am aflat numele mai târziu) îngenunchease, exact ca și mine, ca să ajute Cărăbușul; însă în cazul *ei* un bețișor nu era suficient ca să-l pună iar pe picioare; ea se străduia să rostogolească creatura cea grea împingând-o cu ambele mâini; și în tot acest timp îi vorbea, certându-l și liniștindu-l concomitent, cum ar face o dădăcă cu un copil care-a căzut.

— Gata, gata! Nu trebuie să plângi atâta din cauza asta. Hai, că încă n-ai murit – știi, dac-ai fi murit, n-ai mai fi plâns, așa

Respectă-i o regulă generală împotriva plânsului, dragul meu! Și cum de-ai ajuns să te răstorni? Dar îmi dau eu prea bine seama cum s-a întâmplat – nici nu trebuie să te întreb –, treceai peste gropa cu nisip cu nasul pe sus, ca de obicei. Păi, dacă umbli așa printre gropi cu nisip, trebuie să te-aștepți să te și răstorni. Ar trebui să te uiți pe unde mergi.

Cărăbușul a șoptit ceva ce-a sunat a:

— Dar m-am *uitat*.

Iar Sylvie a continuat:

— Ei, sunt sigură că nu te-ai uitat! Niciodată nu te uiți! Mereu umbli cu nasul pe sus – ești îngrozitor de încrezut. Ei, ia să vedem câte picioare ți-ai rupt de data asta. Ia uite, nici unul, carevasăzică! Păi, la ce bun ai șase picioare, dragă, dacă nu faci decât să dai din ele prin aer când te răstorni? Picioarele-s făcute să mergi cu ele, știi? Ia stai așa și nu te-apuca să-ți deschizi aripile, nu încă; mai am ceva de zis. Du-te la broscioiul ăla care locuiește în spatele unui fir de piciorul-cocoșului – transmite-i complimentele mele – complimente de la Sylvie – poți să spui „complimente“?

Cărăbușul a încercat și cred că a reușit.

Da, așa. Și spune-i că trebuie să îți dea un pic din alifia pe care i-am lăsat-o ieri. Și-ai face bine să-l convingi să te maseze. Are mâinile cam reci, dar n-ar trebui să te deranjeze.

Cărăbușul cred că s-a înfiorat la gândul acesta, iar Sylvie a continuat pe-un ton mai serios.

— Ei, nu trebuie să fii atât de pretențios, de parc-ai fi prea important ca să te maseze o broască. Adevărul e c-ar trebui să-i fii recunoscător. Dacă n-ai avea la cine apela decât la o broască râioasă, ei, ți-ar conveni una ca *asta*?

A urmat o mică pauză, iar apoi Sylvie a adăugat:

— Acum poți să pleci. Să fii un cărăbuș bun și nu mai umbla cu nasul pe sus.

Iar apoi a început unul dintre acele spectacole cu zumzăit, zbârnăit și pocnit în toate direcțiile pe care le dau cărăbușii atunci când se hotărăsc să zboare, dar nu s-au decis încă și în ce parte s-o apuce. În cele din urmă, într-unul dintre zigzagurile sale ciudate, mi-a zburat drept în față și, până să-mi revin eu din șoc, micuța Elfă dispăruse.

M-am uitat în toate direcțiile după mica ființă, dar nici urmă de ea – iar starea mea „de basm“ se risipise și greierii cântau veseli din nou –, așa că mi-am dat seama că ea chiar dispăruse.

Iar acum am timp să vă povestesc regula cu greierii. Ei se opresc mereu din cântat atunci când trece o Elfă – fiindcă o Elfă e un fel de regină a lor, așa bănuiesc – în tot cazul, e ceva mult mai important ca un greier –, așa că ori de câte ori te plimbi și se opresc greierii din cântat, poți să fii sigur c-au văzut o Elfă.

Am continuat să merg destul de trist, și de asta puteți fi siguri. Însă m-am consolatat gândindu-mă: „A fost o după-amiază absolut minunată până acum. O să mă plimb liniștit și-o să mă uit în jur, dar fără să mă întreb dacă o să mai întâlnesc un Elf pe undeva“.

Și tot privind atent în felul acesta, s-a întâmplat să remarc o plantă cu frunze rotunde și cu niște găurele ciudate decupate în mijlocul câtorva dintre ele. „Ah, albina croitoare!”¹, mi-am zis într-o doară – știți că sunt foarte bun la Științele Naturii (de exemplu, pot deosebi dintr-o privire pisoii de puii de găină) – și am dat să trec mai departe, când un gând subit m-a făcut să mă aplec și să cercetez frunzele.

Atunci m-a străbătut un ușor fior de încântare – fiindcă am observat că găurile erau aranjate în așa fel încât alcătuiau litere; erau trei frunze una lângă alta, având scris pe ele „B”, „R” și „U”, iar după ceva căutări am mai găsit două care conțineau un „N” și un „O”.

Iar apoi, într-o clipită, o străfulgerare interioară a părut să lumineze o parte a vieții mele care căzuse în uitare – viziunile stranii pe care le trăisem în timpul călătoriei în Orașul Elfilor; și m-am gândit, înfiorat, că „Acelor viziuni le e sortit să se unească cu viața mea, cea când sunt treaz”.

Senzația „de basm” revenise și-am băgat de seamă dintr-odată și că nu mai cântau greierii, așa că eram foarte sigur că „Bruno” se afla pe undeva, pe-aproape.

Și chiar era – atât de aproape, încât era să calc pe el fără să-l văd; ceea ce-ar fi fost îngrozitor, asta presupunând că se *poate* călca peste un elf – credința mea este că ei sunt înrudiți, ca materie, cu focurile răătăcitoare: așa că n-ai cum să calci *pe ei*.

Gândiți-vă la orice băiețel drăguț pe care-l cunoașteți, cu obraji rumeni, cu ochi mari și negri și cu păr șaten și încâlcit, iar apoi imaginați-vi-l atât de mic încât să încapă lejer într-o ceașcă de cafea, iar atunci vă veți face o idee îndeajuns de limpede asupra sa.

1. Specie de albină (*Megachile centuncularis*) care are obiceiul să decupeze forme perfect rotunde din frunze și petale.